

ЛЮСИЛ ФЛЕТЧЪР АЛО? ИМАТЕ ГРЕШКА

Превод от английски: Ангел Маринов, 1998

chitanka.info

— Вашият номер, моля? — сънено попита телефонистката.

— Централата ли е? — на свой ред попита госпожа Стивънсън.

— Цели петнайсет минути се опитвам да се свържа с Мъри Хил 4-00-98. Ще ми помогнете ли?

— Прието. Почакайте.

— Там не може да е толкова дълго заето. Това е кантората на мъжа ми. Днес ще се забави, пък съм сама. Аз съм инвалид в количка и през целия ден ми е нещо нервно...

— Готово, свързвам с Мъри Хил 4-00-98.

В слушалката се чу мъжки глас:

— Ало?

— Ало? Можете ли да ме свържете с господин Стивънсън?

— Ало? — мъжът изглежда не чуваше гласа ѝ. — Ало?

В този момент се чу втори мъжки глас.

— Ало? — рече вторият мъж.

— Здравсти, Джордж!

— Слушам — вторият говореше някак бавно и със силен акцент.

— Получихме съобщението от нашия клиент. Пътят е чист — рече първият.

— Ясно.

— Откъде се обаждаш?

— От телефонна кабина — вторият мъж говореше с неохота.

— Окей. Адресът го знаеш. В единайсет частната охрана отива да удари една бира в барчето. Внимавай всички светлини да бъдат изгасени. Откъм улицата трябва да свети само един прозорец. В единайсет и петнайсет метрото пресича близкия мост. Ако случайно прозорецът е отворен, шумът на влака ще заглуши виковете.

— Слушайте, откъде се обаждате?! — нервно се намеси госпожа Стивънсън.

— Разбрах — рече вторият.

— Без никакво мотаене. И без много кръв. Нашият клиент не иска тя да се мъчи дълго.

— Може ли с нож?

— Може. И запомни: да бъдат взети всички пръстени, огърлици и другите скъпоценности от чекмеджето на бюрото. Клиентът иска да прилича на грабеж.

— Разбрах. Край.

В телефона отново се чува досадните звуци „свободно“.

— Какъв ужас, господи! — госпожа Стивънсън изтръпна. — Ало, централата ли е?

— Вашият номер, моля? — беше друга телефонистка.

— Връзката пак се разпадна! Искам Мъри Хил 4-00-98, но ми дадоха друг телефон. Сигурно линиите са се преплели. И... Как да ви кажа, чух такива чудовищни неща — убийство и... — госпожа Стивънсън се задъхваше. — Госпожице, вие веднага трябва да разберете какъв е бил този номер!

— Страхувам се, че...

— Да, знам, не бива да се подслушва чужд разговор, но онези двамата... те са хладнокръвни убийци, негодници... — гласът ѝ трепереше. — Те искат да убият някаква жена, някаква самотна жена, близо до мост...

Телефонистката беше олицетворение на търпението.

— Какъв номер казахте?

— Това сега няма значение, тъй като стана грешка. Боже мой, колко съм глупава! Значи, аз исках да ме свържат с Мъри Хил 4-00-98, но сигурно е станала грешка при набирането. Аз ги чувах, а те мене — не. Сега трябва да повторите грешката си. Да наберете Мъри Хил 4-00-98 точно толкова небрежно...

— Ще се опитам да ви свържа, госпожо. Дава заето.

Госпожа Стивънсън започваше да нервничи.

— Вие дори не се опитахте да сбъркате! Обясних ви, а вие ме свързахте с правилния номер.

— Вие кой номер искате?

— Не можете ли за миг да забравите вашето глупаво „Какъв номер искате?“! Трябва да проследя това позвъняване. Това е мой обществен дълг. Ваш обществен дълг!

— Ще ви свържа с началничката.

След миг се чу трети, точно толкова студен и безстрастен глас.

— Искам да се проследи един разговор — започна госпожа Стивънсън. — Веднага. Не знам кой е звънял и откъде, но ставаше дума за убийство. За чудовищно убийство на невинна жена тази вечер в единайсет и петнайсет.

— Разбирам ви.

— Можете ли да откриете този номер?

— Само при условие, че разговорът продължава. Ако апаратите са включени, не е трудно, но ако връзката е прекъснала...

— Естествено, че е прекъснала! — избухна госпожа Стивънсън. — Не са от хората, които по пет минути висят край телефона.

— Ще се опитам да направя нещо — рече началничката. — Та как беше името ви?

— Госпожа Албърт Стивънсън... Но чуйте ме...

— А номерът?

— Плаца 4-22-95 — отвърна раздразнено Стивънсън. — Ако така си губим времето...

— А причината, поради която искате да проследим телефона?

— Причината ли? — госпожа Стивънсън пак избухна. — Още ли не сте разбрали?! Случайно подслушах разговор между двама мъже. Ставаше дума за убийство и трябва да се съобщи в полицията.

— И вие, частно лице, искате да се проследи разговор между други две частни лица? Нямаме това право, госпожо Стивънсън. Не може по устно оплакване, трябва нещо по-официално.

— Господи, нима не може да се съобщи за убийство, без да се забъркват всички тия бюрократични глупости?! Добре де, тогава ще позвъня в полицията.

Госпожа Стивънсън набра номера на полицията.

— Полицейски отдел на Пресинкт 43. Слуша сержант Дафи.

— Полицията ли? С вас говори госпожа Албърт Смит Стивънсън, Норд Сейтън Плейс 53. Искам да съобщя за убийство.

— Моля?

— По-точно, то още не е станало — продължаваше да се задъхва госпожа Стивънсън. — Само подслушах, че искат да го извършат. Стана преплитане на линиите. Искях да засека разговора, но там седят такива идиотки...

— Не е изключено, госпожо — отвърна сержантът.

— Явно убийство. Много добре чух плановете им. Двама мъже се уговаряха да убият някаква женица тази вечер в единайсет и петнайсет в дом, близо до мост.

— Тъй.

Наблизо има частна охрана, която в единайсет отива да пие бира в барче на Второ авеню. Има и трети, който им плаща, за да убият

жената. Трябва да ѝ откраднат пръстените и огърлиците, а след това да я заколят с нож! Толкова съм притеснена...

— Кога чухте това, госпожо? — попита ченгето.

— Преди осем минути. Значи можете да направите нещо?

— Името ви?

— Стивънсън, Албърт Стивънсън.

— Адрес?

— Норд Сейтън Плейс 53. До моста. Знаете ли моста Куинсбъроу? Ние също имаме частна охрана, стои на ъгъла на нашата улица и Второ авеню.

— И какъв номер искахте?

— Мъри Хил 4-00-98, но ме свързаха с друг номер. Това е телефонът на мъжа ми. Той тази вечер ще закъснее. Искан да го помоля да се върне по-рано, аз съм инвалид, а днес е почивен ден за прислужницата ни. Не обичам да съм сама, макар че нищо не може да ми се случи, нали телефонът ми е постоянно под ръка.

— Ще проверим това — каза сержантът.

— Но те ми казаха, че нищо не може да се направи, щом връзката е прекъснала! Лично аз смятам, че трябва да предприемете решителни мерки. Иначе, докато проверите, ония ще извършат убийството.

— Не се притеснявайте, госпожо.

— Трябва най-прецизно да обискирате целия град! Аз самата живея близо до мост и близо до Второ авеню. Бих се чувствала много по-спокойна, ако има ваша кола с радиостанция.

— Защо смятате, че убийството трябва да стане точно във вашия район?

— Не знам, не знам... Но такова съвпадение, просто е ужасно!

— Второ авеню е дълга улица, госпожо — започна да обяснява сержантът. — А знаете ли колко мостове има в Ню Йорк? А в покрайнините? И изобщо сигурна ли сте, че става дума за Ню Йорк?

— Но разговорът беше по градската мрежа! — госпожа Стивънсън се опита да бъде убедителна.

— О, знаете ли, телефонът е страхотна история. Нека погледнем от друга гледна точка. Да предположим, че не бяхте попаднали на този разговор. Или вашият съпруг си беше вкъщи. Би ли ви развълнувало това убийство?

— Едва ли, господин полицай. Но това е толкова хладнокръвно, толкова безсърдечно...

— В този град всекидневно стават десетки убийства. А вашите показания са толкова объркани, че просто... Разбира се, ако ставаше дума за вас...

— За мен ли? О, не. Искях да кажа, кому е нужно това? Ден и нощ съм сама, не виждам никого, освен прислужницата Елоиза, тежи повече от двеста фута и е толкова мързелива... Мъжът ми Албърт ме обожава, не дава прашина да падне върху ми, не мърда от мен, откак заболях преди дванайсет години... И какво ще предприемете? Ще съобщите ли по радиото? Ще изпратите ли патрулни коли?

— Това си е наша работа, госпожо! Не ни диктувайте какво да правим.

— Идиот! — и госпожа Стивънсън тресна слушалката. — Сигурно си мислят, че съм психопатка. — И сложи пръст на шайбата.

— Вашият номер, моля?

— За Бога, опитайте още веднъж да ме свържете с Мъри Хил 4–00–98. Не мога да разбера какво става там.

— Момент. Свързвам ви... Дава заето, госпожо — рече поредният безстрастен глас.

— Сама чувам, че дава заето! Няма нужда да ми се обяснява — и тресна слушалката. — Ако можех за малко поне...

В този миг телефонът звънна.

— Ало? Албърт, ти ли си?... Ало!... Какво става с този идиотски телефон!

Вместо отговор чу приятен женски глас:

— Вашият номер, моля?

Гласът на госпожа Стивънсън трепереше от вълнение.

— Централата ли е? Никога не са ме обслужвали толкова несръчно и невъзпитано. Аз съм инвалид, нервен човек, не бива така...

— Какво ви притеснява, госпожо?

— Телефонът ми непрекъснато звъни, непрекъснато! А като вдигна слушалката — мълчание. Трябва да разбера кой ме притеснява, веднага!

— Едва ли ще стане, госпожо. Системата е автоматична, нямаме възможност да проверим по коя линия става повикването, докато...

— Безсмислена, идиотска система! — и Стивънсън тресна телефона. В същия миг апаратът отново звънна. — Ало?

— Плаца 4-22-95 ли е? — беше равен мъжки глас. Когато госпожа Стивънсън потвърди, онзи продължи: — Имате телеграма. Чета текста: „Скъпа. Ужасно съм огорчен. Опитах да се свържа, телефонът ти е непрекъснато зает. Заминавам в единайсет спешно за Бостън. Ще се върна утре по обяд. Целувам те. Подпис Албърт“.

— О, не, не! — изстена госпожа Стивънсън. — Той не може да постъпи така с мен!

Секунди след това тя отново въртеше телефонната шайба.

— Добър вечер, болница Хенчли — отвърна приятен дамски глас.

— Дайте ми регистрацията. Трябва ми квалифицирана сестра. Веднага. Незабавно.

— А какъв е характерът на заболяването, мадам?

— Нерви. Ужасно съм нервна. Имам нужда от лекарства и помощ. Мъжът ми замина, а съм инвалид.

— Имате ли препоръка от лекар?

— Що за разпит! Имам нужда от квалифицирана сестра. Преди две години лежах при вас. Аз си плащам...

— Разбирам, но в момента сестрите не достигат и старшата каза, че само в краен случай...

— Аз съм краен случай! Аз съм инвалид. Сама съм, не мога да се движа, а подслушах телефонен разговор — по повод убийство, ще убиват някаква нещастна женица, тази вечер в единайсет и петнайсет, тъй че ако не ми помогнете, не отговарям за себе си!

— Ще говоря със старшата като се върне. Тя излезе за половин час в единайсет...

— В единайсет ли?! Че колко е сега?! О, боже, часовникът ми е спрял!

— Единайсет и четиринайсет минути.

— Не, не, какво е това?! — госпожа Стивънсън изкрещя ужасена.

— Какво има, госпожо?

— Това пукане... в моя телефон... Сякаш някой подслушва от втория телефон долу в кухнята! Те са долу и ме подслушват! Не, няма да им позволя... — Стивънсън затвори и веднага набра отново.

— Вашият номер, моля?

— Централата ли е? В беда съм, ужасна беда!

— Говорете по-силно, госпожо, нищо не чувам.

— Не смея, подслушват ме — шептеше госпожа Стивънсън. —

Чувате ли ме?

— Вашият номер, моля?

— Трябва да ме чуете, трябва! Моля ви! Някой е проникнал в дома ми. Някой трябва да ме убие. Трябва да се свържете с... О, не, той вече е тук! Той се качва по стъпалата! Трябва да ме свържете с полицията!

— Свързвам ви с полицията, госпожо.

Последните думи на телефонистката потънаха в грохота на минаващия влак на метрото.

След десетина секунди телефонът в стаята на госпожа Стивънсън отново звънна.

— Кой е? — попита бавен мъжки глас със силен акцент.

— Полицейски отдел на Пресинкт 43. Сержант Дафи слуша.

— Имате грешка — отвърна мъжът и затвори слушалката...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.